

STJEPAN ĐUKIĆ PIŠTA

Genijalno djelo Miroslava Krležę „Balade Petrice Kerempuha“ intrigiralo je umjetnike, te ih je znatan broj interpretiralo unutar svojih poetika. Kazališnim uprizorenjima (posebno pamtljivog Ljudevita Galica na predstavama u HNK u Zagrebu sedamdesetih godina prošlog stoljeća) skulptorskim ostvarenjima (Radauša na zagrebačkoj Opatovini) ili slikarskim Zdenka Balabanića ili Ivana Lovrenčića. Spomenuti slikarski pristupi nosili su notu literarnog s mnoštvom detalja, kod Lovrenčića građenih virtuoznim crtežom.

Stjepan Đukić Pišta „Baladama“ je pristupio na originalan način. Dobro poznajući Krležinu poeziju nije opisivao situacije i stanja već je duh i snagu pišćevog djela prenio preko dojmljivog glumačkog čina Adama Končića. Promatrajući izražajni glumčev nastup, njegov doživljaj pojedinih segmenata „Balada“ slikao je slojevitost teksta preko lika umjetnika. Lica i tijela, položaja i geste, tek naznačujući preciznije portretne crte. Portreti nisu deskriptivni ali su izuzetno uvjerljivi, s tek unijetom potrebitom mjerom realističnog. Đukić inzistira na ugođaju, na prepoznavanju sadržajnog, na odnos meditativnijih partija i onih dovedenih do krika. Naboja postignutog svjetlosnim akcentima, lomovima scene i unašanjem ikonografskih fragmenata i nacionalnih simbola. Ekspresionistička pokrenutost figure, sklad i sraz ka geometrijskoj stilizaciji prostora elementi su slike zamišljenih u formi svojevrsnog poliptiha. Samodostatnosti svakog djela ali i upućenosti jednog na drugog. Slično slijedu „Križnog puta“ u „Baladama“ osjećamo Đukićev put prema klimaksu, sažetog na odnos lica, ispružene ruke te stvarnog i izmašanog svjetla. U relativno jednostavnoj scenografiji Končić je svojim intepretativnim konceptom obogatio prostor, stvorivši uvjete za slikarsku uzbudljivost, za Đukićevo poštivanje predloška i njegovu preobrazbu. Emocionalna žestina prati svaki kadar jer glumačke silnice ulaze u sve zakutke prostora. Đukić podržava tu temperaturu kreativnog, i vidom tjelesnog i vibrantnošću ploha ambijentalnog. Glumac kao poveznica teksta i naslikanog platna posebne je vrijednosne dimenzije, i u raznovrsnosti vizura (čitavog lika i provedenih skraćenja) i sugeriranja čujnog, traga tišine i pune zvučnosti.

Bez sumnje radi se o respektabilnom ostvarenju, slikarskom doživljaju jakog osobnog pečata sa sjajno savladanim svim metijerskim zadatcima, potki pravog umjetničkog nadahnuća, i Đukićevom zrelošću potvrđivanom i u opusu i ranijih stvaralačkih godina.

Stanko Špoljarić